

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í royk-rúmið hjá Houlberg, har hundrad-tals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERG's roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsalraðar og vælbúnar...

Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG %
KØDBYEN KØBENHAVN

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Málráð nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jørðber limonada
Vanillie limonada
Appolinaris

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og fløskur aftur. **Sendið tómt góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kriggstrygging .. telf. 372 Føroya Sjóvátrygging ... telf. 372
Føroya Brunatrygging .. telf. 372 Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Hovudsskrivstova:
Tórshavn
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3 1/2 % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

MINNIST BARNAHJÁLPINA!

sígja fyrri endan, vit sleppa ikki uppundan aftur, og tað hevur altíð verið mín ræðsla at koma í skuld.

Tá ilskaðist Ketil og bað hana halda munn: »Eg orki ikki at hoyra teg longur. So leingi sýslumaðurin ikki hevur verið og kravt, er ikki vert at missa mótið, tað kundi borið á, at eg var maður fyrri rokningini, tá ið hon kemur«. Tað er seint á kvöldi, men hann fer eftir skónum.

»Skal tú út so síðla?« spyr konan.

Hann svaraði ikki.

»Tú skóðir teg?« spyr hon aftur.

Nei, hann ónir ikki. So tagnar hon við, dregur sær ein skammul fyrri dynar og setir seg við bakinum upp ímóti hurðini at binda.

Tá gekk sinnið úr honum, hann hongdi skógvarnar aftur og blíðkaðist í andliti. So kroystir hann seg niður á skammulsendan har hjá henni. Tá læði hon upp á hann og spurdi, hvi hann fór ikki út.

»Tú er ein skálkur, er tú«, læði hann, og so sótu bæði og tagdu.

Hetta hevði verið lagið hjá henni ta tíðina, tá ið Ketil var ungur maður og kom í vertskap. Tá ið hann so kom fullur aftur, og hon ikki vildi hava hann at fara avstað aftur, setti hon seg fyrri hurðina. So garteraði hann innanfyri, inntil hann var keddur, og tað endaði altíð við, at tey fóru til songar bæði í øllum góðum. Men nú var hann longu langt síðani fallin burtur úr øllum so-vorðnum. Ti komu minnini fram fyrri hann, nú konan aftur setti seg so, hann blotnaði og fekk lyndi til at kina.

Dagin eftir fóru tey við troyggjunum og fingi ull aftur í posan heim við.

VI.

Tá ið tey komu heim aftur frá handilsmanninum, setir Ketil seg tungt niður á brikina við fyrstaðin, alhogarnar á knøini og aðra hondina um skeggið.

»Tú situr so starin«, heldur konan.

»Ja, tað er tann bara neringsgjøg, sum feilar mær. Her er ikki livandi longur, tað fæst ikki eitt oyra«.

»Biða nú, kasta ikki hendur og fótur frá tær kortin, uggar konan, »kanska Várharra ger, at vit koma upp undan afture«.

»Hvussu? Einkí sjóveður, einki nakað, nú hugsi eg tað gongur upp hjá Várharra sjálvum, sum her varð vorðið. Eg blundaði ikki seinastu nátt«.

»Eg veit hatta, tú lá og rassaðist alla tíðina. Men eg komi aftur

við mínum, tak sum tú vil: Sel ein part av spikinum avstað aftur, um enn tað ikki er so nógv. Eitt sindur hava vit fingið skavað saman, og kúgvín hevur bara átta dagar eftir av tíð, vit kunna góða kálvín. Fær tú eitt sindur fyrri spik, fer kanska at rökka saman hjá okkum«.

Ketil beit hana ikki av: »Ja, gaman í, heldur tú tað ber til at selja mat, so er tað kanska býtt av mær at vera ímóti. Men hvør skal keypa, øll hava nógmikið her í oynni?«

»Far til Havnar«.

»Eg til Havnar, sum havi ikki verið har í fjóruti ár. Nei ikki mitt bein«.

»Er tað betri at verða pantaður, so far ikki«, neitar konan.

»Hvat skal eg kunna gera í Havn, har sum alt er so fint. Og hvønn kenni eg at biðja keypa?«

»Tú nýtir ongan at kenna, tey koma sjálv. Legg at brúnni, kasta spikið upp á land, stöðga so inntil tey koma«.

Nei, Ketil vildi einki til: »Eg komi mær bara í ólag av hesum. Og hvar skal eg so búgva? Skal eg fáa mær ein bita inn í munnin, so má eg sita og klombra við gasli og gera mær fyrri skommum«.

»Har eru nógv í Havn, sum tka móti gestum«.

»Ja, so høvdu tey kravt alt afturfyrri, sum eg fái fyrri spikið og kanska meiri afturat. Og hvar skuldi man hjálpt sær sjálvum, av-tikið við fólk allastaðnis?« Nei, hann rórði ikki at fara til Havnar. So var hann uttanduraður.

Seinri um kvöldið kemur hann aftur og sigur konuni frá, at nú hevur hann verið hjá handilsmanninum og lænt nótna, teir skulu vestur á Vikar at seta nótt, tað er veður til tað.

»Tú fer so ikki til Havnar, meðani«.

»Nei, eg leggi meg ikki til at ganga kraddaragongu í Havnar-gøtum og selja spik«.

»Hvussu skal tú fáa nótna vestur?«

»Eg biði tann elsta sonin koma við tí stóra bátinum«. So setti hann seg at stika skölingar. Tað kom sovorðið liv aftur í hann, nú nóttakastið var fyrri hond, og hann hevði fingið konuna at tuga við Havnarferðini. Hann tók ein brand úr fyrstaðnum, festi sær í, fór yvir til konuna og roykti hana undir: »Nú fáa vit nógvan seið, ganla, so selja vit livur í skeppuvis, tað munar«.

Úti á seinrapartinum dagin eftir fóru teir til báts við nótni, Ketil við fyra synum og tveimum dótturmonnum. Tá ið teir skuldu frá landi vildi gamli ikki við: »Eg leggi einki í tað, um enn eg gangi hetta vestur á Vikar, veðrið er gott«.

»Kom nú ikki við sovorðnum fanans mönsin«. So ríptu teir hann inn í bátin og skutu frá. Tá ið motorurin fór at ganga, læði Ketil: